

REDACTIA
ARAD, STR. AULICH (ADAM)

ABONAMENTUL
Pentru Austro-Ungaria:
pe 1 an fl. 10; pe 1/2
an fl. 5; pe 1/4 de an
fl. 2-50; pe 1 luna fl. 1.

Nr-ii de Duminecă pe
an fl. 2.—

Pentru România și străinătate
pe an 40 franci.

Manuscrisurile nu se înapoiază.

ADMINISTRAȚIA
ARAD, STR. AULICH (ADAM)

INSERȚIUNILE
de 1 și 2 garmonii: prima dată
7 cr.; a doua oară 6 cr.;
a treia oară 4 cr. și timbru
de 30 cr. de fiecare dată
cațiune.

Atât abonamentele cât și
inserțiunile sunt a se plăti
înainte.

Scrisori nerancate nu se
primesc.

TRIBUNA POPORULUI

Stâlpii națiunilor.

(ic) E un capriciu al sortii, că popoarele sunt adese-ori lăsate pradă impregiurării. Sub forța acestora due o viață aproape numai instinctivă, fără țință, fără idealuri, fără vreun rost deosebit. Trăesc de azi pe mâne, urmând mai mult legea inerției, proprie fiecărui individ, ca și oricărei alte viețuitoare ființe.

În stinul acestor popoare nu există nici o comunitate de idei, nu există nici o legătură, ce ar uni pe toți, dându-le forma concretă a întregului național. Lipsesc înaintea de toate conștiința națională, această launtrică putere, care singură menține individualitatea etnică, făcând-o imună față de ori-ce atacuri, ori-ce influințe eterogene.

Aceleași impregiurări însă nasc din veacuri în veacuri bărbați aleși pe seama popoarelor, genii luminați, cărora o suflare dumnezeiască li-a dat rară zestre. Acești bărbați au concentrate în inima lor toate dorințele poporului din care fac parte; cu mintea lor înseninată de schinteia genului ei găsesc căile pe cari due poporul la scăpare. Glasul lor e bucină ce trezește din toropeală, e balsam și binecuvântare. De acest glas nourii se împrăștie de pe orizontul trist al poporului, poporul e pus în putința de a judeca însuși asupra sortii sale, inima sa se umple de nădejdi pentru viitor, — conștiința își ia lăcaș în această inimă primenită.

Istoria popoarelor mai ales de numele acestor bărbați se încopciază, căci ei pornesc evoluțiile, ei urzesc evenimente, ei spulberă bruzii din calea progresului, repară păcatele trecutului și pregătesc viitorul.

Și istoria ni-o arată, că genii atunci se ivesc, când popoarele sunt aproape de desfacere, de perire. Produsul stărilor celor mai desnădăjduite, al apăsării nemiloase, al cruzimilor potrivnicilor și obidei dinlăuntru sunt giganții omenirii. Ei se nasc mai ales în necazuri, necazurile li oțelesc, pentru-ca pe urmă să oprească viitorul în loc, se ridică zăgas necazurilor. Și pe urmele acestor giganți gheața se frânge și se topește, lanțurile cad și o primăvară mănoasă primește popoarele în brațele sale, — ear' popoarele simt că trăesc, că respiră aer de primăvară și că au menire să trăiască.

Fericite sunt acele popoare, cărora prevedința li-a lăsat mulți stâlpi de această, pe cari fără șovăială se pot răzima.

Dacă popoarele, în deplină conștiință morală, în perfectă pricepere a faptelor săvârșite de acești bărbați, își țin de datorință, ca din restimp în restimp să se adune pentru premărirea acelor fapte, — e pentru a recunoaște rezultatele lor pozitive, fructele cele de viață dătătoare.

Este desigur o frumoasă apariție a timpului și totodată o admirabilă

coincidență, că într'un interval de vre-o câteva zile diferite popoare — între cari și noi — am prăsnuit amintirea acelor bărbați, stâlpi ai națiunii, cari au făcut prin faptele lor epocă în istorie.

Glorioasele fapte, credeul național al lui Palacky a adunat la Praga toate elementele slave din Europa. Polonii au sărbătorit Duminecă memoria lui Mickievitz, ridicându-i falnic monument la Krakovia. România a prăsnuit amintirea fraților Golești, Brătenui, Roseti, Eliade și a altor asemenea bărbați. Ear' noi, noi Români, locuitorii unei nenorocite țeri, am prăsnuit și noi memoria lui Șaguna, a celui din urmă stâlp și geniu al neamului nostru.

Toți acești bărbați, contemporani, au săvârșit pe seama popoarelor lor o operă la fel, — regenerarea națională. Prin ei triumful libertăților s'a ivit, drepturile au cucerit, conștiința națională s'a deșteptat, corpul bolnav s'a însănătoșat.

Și nu este o oarbă întâmplare, că memoria lor este sărbată aproape în acelaș timp. Între ei au fost doar' omogenitate de idei, toți au fost conduși de ideea națională, toți au luptat pentru acelaș ideal, pentru crearea unei situații mai demne poporului.

Ori câte ciocniri au avut Români cu elementul slav, ei totuși s'au întâlnit adese-ori și cu dragoste se întâlnesc și astăzi, când vorba este de apărarea comună și de asigurarea condițiilor de viață națională. Eată că în zilele aceste ne-am întâlnit și în unele și aceleși porniri nobile sufletești, în deamna sărbătorire a stîlpilor națiunii.

Este și pentru noi și pentru frații nostri Slovaci și Sërbi o mare satisfacție, că sfânta datorință ni-am împlinit fiecare față de stîlpii neamurilor noastre. Reamintindu-ne faptele lor, ni-am dat încă odată seamă de toată gravitatea și de belșugul lor de binefacere. Pare-că am sorbit încă odată puternic suc de viață din acele fapte, cari sună ca un *memento* la present. Pare-că vedem nouă linii de purtare și de acțiune: nouă directive și idei ni-sedesprind din faptele sărbătoritorilor. Numele lor ne sună ca o imputare pentru nedibăcia noastră. Ni-se întinerește dorul de muncă, puterea de luptă.

Și protivnicii nostri pentru aceea turbă și ne înbălează cu calomni prin ziarele lor, pentru-că îndrăsnim a prăsnui. Ei ved primejdie în întinerea noastră, ei știu: „câ's vii când e vorba de neam și morții în morminte“.

Turbarea lor însă nu ne va împedea niciodată a ne venera stîlpii națiunii.

Serbările dela Praga și guvernul austriac. „*Národní Listy*“ dela 26 c. scrie:

„Generalul Komarov, pe tot timpul cât a stat aici, se afla în relațiune cu desăvârșire politicoasă și cu reprezentantul guvernului, guvernorul țerii contele Coudenhove, căruia li făcuse vizită nainte de a fi mers să vadă pe mareșalul suprem al țerii și pe comandantul suprem al trupelor din Boemia. Contele Coudenhove i făcu generalu-

lui contravisită, dar' negăsindu-l acasă la hotel, lăsase acolo cartea sa de vizită în limba franceză. Guvernorul s'a mai dus să întoarcă vizite consilierului imperial rusesc și redactorului dela „*Nov.-Vremia*“, *Vatlik*, de origine Ceh, și principelui *Andronikov*, cari amândoi au fost la el împreună cu gener. *Zemarov*: negăsindu-i nici pe ei acasă la hotel, a lăsat cărți de vizită în limba cehă“.

Ear' „*P. Lloydul*“ dela 28 c. are următoarea depeșă din Praga:

„Din parte bine informată se asigură, că guvernorul țerii, contele Coudenhove n'a vorbit cu generalul Komarov cu ocazia vizitei acestuia la el de cât numai despre raporturile îmbunătățite între Austria (poate Austro-Ungaria. R. „*Tr. P.*“) și Rusia.“

DIN AUSTRIA.

(A.) Precum expuseram la timpul seu, contele Thun își propusese a încerca să resolve chestiunea egalei îndreptățiri a limbilor și astfel cel puțin a unei relative împăcări între Cehi și Nemți pe cale legislativă, propunând în camera imperială, de a se alege cîn stinul ei o comisiune specială (numărând vre-o 38 membri) cu scop și însărcinarea, de a elabora un proiect de lege în trăsături generale (*Rahmen-gesetz*) pentru toate țările, cuprinzând numai principiu, după care Dieta fiecărei țeri ori provincii din cele 17 câte sunt în Austria, să tocească o lege specială potrivită împrejurărilor și trebuințelor sale.

În declarația sa cunoscută, în care pusese în vedere planul seu, contele Thun promisese, că după-ce va fi elaborat un astfel de proiect de lege, imediat va scoate din valoare vestitele ordonanțe despre egala îndreptățire a limbei cehice; ba și mai mult, dacă s'ar înțelege și până atunci Cehi și Nemți asupra principiilor pe basa cărora să fie alcătuită viitoarea lege, el încă e gata a desființa ordonanțele.

În principiu, cel puțin la suprafață, toate partidele se invoiseră cu gândul și planul contelui Thun; se și începuse, precum știm, debaterile asupra chestiunii, la care se înscriuseră 76 vorbitori. Delegațiunile și alte împrejurări intrerupseră de vre-o două-trei-ori aceste debateri, pe care Nemții le trăgănară și împedecară cu așa zisa „obstrucție rece“, adică nu prin scandaluri și bătăi, ci numai prin vorbiri lungi searbade, prin intercărări de alte chestiuni și propuneri, etc., voind astfel a manifesta, ceea-ce unii dintr'înșii o și declaraseră pe față, că nu le pasă, ba chiar că nu voiesc să știe nimic despre vre-o lege, ori comisie, până nu vor fi delăturate ordonanțele.

Debaterile luaseră chiar dela început formă unei lupte crâncene parlamentar-politice nu numai între Cehi și Nemți, ci peste tot între Slavi și Germani, lupta în care Slavii stăruind asupra egalei îndreptățiri depline a tuturor limbilor, accentuară alipirea lor către casa domnitoare, pe când Nemții, ear' în primul rând grupul radical-național al lui *Schönerer-Wolf* nu se sfiră a profesa fățiș dorințe

iredentiste și a vorbi în mod foarte puțin respectuos la adresa dinastiei, vătămând chiar persoana monarhului.

În toiul debaterilor se întâmplase cazul cu disolvarea consiliului comunal din Graz, ceea-ce a mărit în măsură destul de largă amăreala Nemților, cari nu pregetară a o exploata în parlament, a „încălzi“ obstrucțiunea rece. La interpelările adresate ministrului-president în această privință, contele Thun avea să răspundă în ședința dela 14 c. a parlamentului, cu care privilegiu Nemții să pregătiau a da un asalt inverșunat atât asupra guvernului cât și asupra Slavilor, pe când de altă parte acestia așteptau dela contele Thun o declarație cât se poate de hotărâtă în favorul majorității și în defavorul obstrucției, mergând în speranțe până a propovedi disolvarea reicherathului, o „zi critică“.

În loc de toate acestea s'a întâmplat ceva ce totul neașteptat: guvernul a amănat simplu ședințele „până la alt avis“, pe timp nedeterminat. Desamăgire și descordare momentană generală; rămânând, bineînțeles, ordonanțele în valoare, ear comisiunea și chemarea ce o avea de îndeplinit, căzuse deocamdată baltă, spre bucuria Cehilor și a Nemților radicali.

Contele Thun însă n'a desnădăjduit; basat pe spriginul așa zicând nețarmurit ce-i dă Coroana, și înzestrat cu o paciență deamă de imitat, el din nou propusese deputaților cehi și nemți, îndujmăniți la cuțite, de a se întruni, cu mijlocirea sa prietenească și sub auspiciile lui, în conferințe la Viena, pentru a se înțelege totuși asupra chestiunii limbii. La început această propunere a ministrului-president pară tuturora că ceva foarte cutezător prin optimismul seu, lumea la început nu știa ce să facă mai bine: să ridă, să se indigneze, ori să admire paciența contelui. Și totuși, eacă în două săptămâni a reușit cel puțin într'atâta că într'adever conferințele cu pricină au să se întrunească deja în proximele zile la Viena, cu tot și toate și în ciuda celor întâmplare pe timpul sărbătorilor Palacky, la Praga. Clubul ceh a și numit pe delegații sei, anume pe doctorii: *Berzovad, Engel, Gregr, Herold, Kramar, Pařak* și *Stránsky*, cei mai de frunte dar' și cei mai neînduplecați membri ai sei. Din această se poate deduce, că cu tot optimismul contelui Thun, conferințele proiectate nu vor avé nici un rezultat, mai ales fiind-că Nemții stau nemșcați și neînduplecați pe lângă cererea, ca înainte de toate să fie desființate ordonanțele și atunci numai, zic, vor sta de vorbă fie cu guvernul fie cu Cehi.

Răsbunare în contra Ovreilor.

(Tulburările din Galiția.)

Pornită odată mișcarea în contra Ovreilor din Galiția, ea nu mai încetează, ci ia proporții tot mai mari. Polonii își iau răsbunare pentru toate îndurate de către acest odios popor, isgonesc, bat și jăfuesc tot ce

e ovreiesc, devastează case, fabrici și prăvălii ovreiești. E o răscoală organizată a ceasta, făcută cu nobilul scop de a scoate din țară lipitorile seculare. Eată amănunțele mai nouă de pe tariful exceselor:

Cele mai mari tulburări dăinuiesc acum în Sandec, — oraș aproape de granița Ungariei. Aici e formală stare de asediu. Miliție multă a ocupat orașul. În fiecare fabrică, prăvălie mai mare, stațiuni de tren sunt împărțiți soldați. A sosit la fața locului și contele Pininski, guvernorul Galiciei, ca se liniștească poporul, însă toate încercările lui sunt zadarnice. Mulțimea, compusă din sute de țărani cutrieră stradele, sparge ferestri și jăfuesce. În 271. c., mai multe companii de infanterie a imprăștiat mulțimea, vulnerând vre-o 50 de indivizi și aretând 150 de inși. Din cauza aceasta furia resculaților a crescut. S'au pus și au dat foc tuturor cărcimelor din oraș. Nici un hotel n'a rămas întreg. Pe moștile din jurul orașului au nimicit toate castelurile.

În aceeași zi au fost excese și mai formidabile în orașelul Sandecul-vechiu. În timp de câteva oare orașelul a fost prefăcut în ruine și cenușă. Țărani și muncitori au dus cu sine tot ce-au găsit prin prăvăliile Ovreilor. Miliția era prea puțină ca să se opună. Avere, haine, mobile, mărfuri sunt încărcate de țărani și transportate la sate. În urma acestora orașelul ovreiesc, devastat, e de-o posomorită privesc. Ovreii au fugit. Nici o suflare de Ovrei nici măcar prin pivnițe. Târziu de tot a sosit miliția mai multă, care însă a găsit deja — pace. Ziarele polone scriu, că față de aceste excese, cele întemplate în cercurile Iaslo, Strzyzow și Gorlice sunt floare la urechie. În cercul Strzyzow ajungând miliția în conflict cu poporul, a fost ucis un caporal dela husari.

Depeșile mai nouă arată măsurile luate de contele Pininski față de aceste mișcări. S'a consignat miliție multă din Lemberg, dându-i-se ordine secrete.

Ziarele polone au adus știrea, că Ovreii ar fi otrăvit pe vicariul P. Stafnak, pentru că protejază mișcarea antisemită. Știrea aceasta a infuriat țărănimea peste măsură. Mai multe sate s'au conjurat, că nu vor mai tolera picior de Ovreu în mijlocul lor.

Aceste sunt stările în Galiciei. Când ne gândim că ele țin acum aproape de-o lună și că de atunci încoace zi de zi se afirmă că se va proclama statariul, dar' nu se face, — pe de altă parte, văzând procedura rezervată a miliției față de țărani, ne vine a crede, că răzbușarea aceasta în contra ovreilor nu e socotită tocmai ca păcat, ci

— lucru natural, e binevenită. Nici n'are sens, ca în țara lui Lueger se umble cu ovreii ca cu ouăle!

Din Bucovina.

Consistoriul arhiepiscopesc al bisericii române din Bucovina a hotărât să înființeze, întru amintirea jubileului de 50 ani al domniei M. S. Impăratului Francisc Iosif și pe socoteala fondului religios, un orfelinat pentru copii greco-ortodoxi, care să poarte numele M. S. Impăratului.

În chestiunea „Foaiei Pedagogice“.

(Un cuvânt fraților învățători).

Redacțiunea unicei foi ce mai avem, a „Foaiei Pedagogice“ din Sibiu, anunță în N-rul 11. — după-ce expune raționamentul trist asupra sprijinului moral și material, cu care a fost întinpată aceasta foaie până acum — sistarea ei.

Înainte însă de a executa aceasta hărărire, avisează învățătorimea, că depinzând soarta foaiei, deci și abaterea de astădată dela aceasta hotărâre, dela înoirea destul de cu vreme a abonamentelor, spre a evita cel puțin eventualul deficit, roagă pe toți învățătorii să aboneze foaia și să contribuie prin trimiterea de elaborate, rapoarte, notițe etc., făcând astfel posibilă continuarea lucrării începute.

Mi-se săgetează inima, mă cuprinde o jale, când mă cuget că un stat, cum e statul nostru învățătoresc, organizat în corporațiuni și în număr de peste 2000, să nu fie în stare a sprigini și susține o singură foaie, cu prețul de 3 fl. la an?

Las, că antecesorele ei: „Amicul școlii“, „Foaia școlastică“ din Blaj, „Școala“ din Gherla, „Școala rom.“ din Sibiu, „Higienea și școala“ Timișoara, „Foișoara Telegrafului“ din Sibiu, „Pedagogul rom.“ și „Ludimagistrul“ din Reșița precum și „Revista școlară“ din Arad, n'au putut strebate, fiind unele poate prea scumpe, altele cu tipar reu, cu hârtie prea dură, diforme sau chiar de tot necorespunzătoare și câte alte scuse nelătmieate și ridicoloase pentru un bărbat de școală, om inteligent și cu mai înalte priviri, las' că poate atunci învățătorimea nu se află pe stadiul de cultură de azi și în fine, că atunci nu erau la finea secolului al XIX-lea, acum însă când toată lumea emulează, lucrând din răspușeri la ridicarea vasei și la înbunătățirea soartei, când și cea mai de pe urmă societate își are foaia sa, când pompierii, lăcătarii, măcelarii etc. își au,

și pot susține foaia lor, noi învățătorii, conducătorii și preținșii primii factori în cultura și existența popoarelor, să nu fim în stare a face cel puțin pe jumătate cât fac acestia?

Cum credem a ni-se înbunătăți soarta, și a ne câștiga vază și respect, când noi înșine nu spriginim o unică foaie, menită a apăra interesele noastre și a ne ridica statul?

Se vede că nu mi-am tras încă socoteala cu împrejurarea, că renunțând la un unic organ propriu, cu o așa nobilă și necesară misiune, am renunțat totodată de a ne și valida de atari.

Abstrăgând chiar spriginul neîncredător material, în privința morală ne-am arătat și mai indiferenți; ceea-ce rezultă și din răspunsul dat colegului Vuia, că mult cercata învățătorime poartă în prima linie vina, că foaia așa de puțin se ocupă cu durerile învățătorime, căci nu găsește de interes nici barem a-i comunica câte ceva despre manifestările sale pe tereul școlar, așa că spre a sta foaia în curent cu viața noastră școlară și a aduce și ceva știri despre ea, e novoiță a căuta prin rapoartele altor ziare politice câte ceva în această direcțiune.

Ce denotă însă toate aceste? Nimic alta decât indiferentism, indolență și letargie, cari însă nu provin de alt unde, decât numai din lipsa de cunoștință de sine, din lipsa de adevărată iubire și devotament față de chiamarea noastră.

Îndată după apariția „cuvântului deschis“ al numitei foi, unii colegi îmi obiecționară reclamarea de impuneri oficiale și subvenții din partea autorităților noastre sau a comunelor bisericesti.

Cu ce scop s'ar asigura însă soarta materială a foaiei atunci, când în privința morală indiferentismul nostru e la culme?

Ce scop ar ave apariția unei foi, dacă cei chemați nu se interesează de ea? Cine să ne înbunătățească soarta, cine să ne respecte și în fine cine să ne mai privească de factori și conducători atunci, când înșine dovedim că nu merităm aceasta, că am abzis de dreptul de viață?

Iubiților colegi! Multe, foarte multe s'ar mai pute obiecționa, eu mă mărginesc însă numai la: „Sapientii sat“, și zic, e timpul suprem, căci faptele noastre se discută, sentența e aproape și numai o repentină schimbare îmbucurătoare, numai incidente laudabile, numai o deșteptare curândă ne va pute scăpa de pedeapsa meritată, care executându-se, ne va sdruncina și risipi tot ce avem, ștergându-ne cu drept pentru totdeauna din șirul oamenilor cu conștiință și inteligență.

Cu apunerea acestei foi, unică în întreaga

metropolie, va apune totodată și vaza, stima și soarta noastră!

Drept aceea, dacă voim să ne apărăm și susținem cel puțin locurile ocupate, dacă voim a spera azi mâne o luptă victorioasă, care să ne înbunătățească soarta noastră amărită, atunci să depărtăm dela noi, toate calitățile vane, triste și condamnabile, să sprijinim și să ne interesăm cu adevărat zel și iubire de toate acele întreprinderi, cari tind nu numai la perfecționarea noastră, ci în deosebi a procura cauzelor căror servim, avântul recerut. „Să grăbim și să susținem „Foaia Pedagogică“. Să ne salvăm reputațiunea periclitată!“

Receița-mont. Iosif Velcean.

1848.

17 Iunie.

Turda.

Preotul român din Budiu (tatăl lui Papiu Ilarian) a fost adus aici ferecat în lanțuri.

Din acest incident Papiu Ilarian scrie o lungă scrisoare în „Org. Naț.“, arătând cum Românii sunt batjocoriți și persecutați din partea autorităților ungurești, drept mulțumită pentru-că fruntașii în adunarea de la Blaj de la Dumineca Tomii și în cea din 3/15 Maiu au îndemnat pe popor la pace și liniște.

Budapesta.

Palatinul Stefan publică un decret, prin care declară de desființată curtea aulică transilvană. (Gaz. de Trans.)

Sibiu.

Episcopul român este provocat să meargă la dieta Ungariei în rând cu ceilalți episcopi, căci la din contră va fi greu pedepsit. (Gaz. de Trans.)

18 Iunie

Praga.

Cetatea s'a predat și s'a liniștit.

Pesta.

Delegații români în frunte cu episcopul Șaguna au subșternut împăratului o nouă petițiune, în care arătând că uniunea Ardealului s'a proclamat ilegal, cu forța, că limba română numai într'atâta se ia în considerare, că nu va fi estirpată, că prelungă censul electoral prea puțin dintr' Românii pot să-și exercieze dreptul electoral, cer convocarea unei diete nouă, în care națiunile ardelenice să fie reprezentate pe baza numărului populațiunii, și aceasta dietă să hotărască asupra uniunii.

Idealul iubirei mele.

După încheierea șirelor acestora mă despart cu voia de viață. N'am pe nime în lume de cât prieteni și prietene, înseși ființele aceste nu merită să mă ocup de ele și în ora a douăsprezecea! Cuvintele aceste ale mele sunt cuvinte de adio, adresate „Ei“.

Am convingerea, că sunt în drept a mă lipsi de viață, dacă mă plictiseste. Și o! teribil mă plictiseste a mai trăi. Budhiștii află că sinuciderea e ceva natural. Mărturisesc că în privința aceasta aparțin secței lor. Mie restringerea libertății personale mi-a părut totdeauna o amară nedreptate — deci folosesc după plăcerea și chibzuștia mea. Pentru-ce adeva să mai trăim, dacă de viață nu mai putem și nu mai voim să legăm nici o nedejde?...

Crede-mă, doamna mea, că nu este doar' vreo durere colosală ce mă chină și apăsă, ci împrejurarea simplă, că m'a cuprins o anosteală teribilă.

N'am nici o dorință, eu văd lumea în culorile ei reale și sunt tare negre aceste culori. Numai fantasia înșelătoare a vre-unui

optimist le poate da un luciu auriu... Deci la ce se mai trăiesc?

Da, trebuie să mi dai dreptate. Ascultă numai mărturisirea mea.

Trebuie să știi, doamna mea, că d-ta ai fost unica stea care mi-a luminat în calea vieții mele. Te vei mira, frește, căci nici prin minte nu ți ta trecut una ca asta. Însă așa este! Te-am iubit și te voi iubi până la cea din urmă a mea răsuflare. Sper că mă vei crede, căci momentele de resuflet îmi sunt numărate.

Cu o mică încordare a memoriei, îți vei aduce poate aminte de prima noastră întâlnire. Erai atunci o femeie de tot tinereță, cununață numai de curând. Te ved încă înaintea mea în toată frumuseța și amabilitatea d-tale de atunci. Cât erai de fermecătoare! Insa-ți nu-ți dedeați samă de acest farmec. Samenai cu un seraf virginal. Un vestmânt alb îți prindea admirabil corpul, rozele îți erau o mândră podoabă în părul cel păcătos de negru. Repreștai pare-că o drăgălasă primăvară, căci în frumuseța unei senine nopți de Maiu îți plutea ființa întregă.

Țam fost prezentat în fugă mare, alături cu mulți alții. Ca și pe cealaltă așa m'ai distins și pe mine cu o treacătoare pri-

vire. Ce te priviau pe d-ta bărbășii și admiratiunea lor, când lângă d-ta era vecinic bărbatul, soțul d-tale de căsătorie, — o, cât îl uram deja atunci pe acest crunt atlet, stăpân peste d-ta...

Dela această întâlnire imaginea d-tale mi s'a săpat adânc în inima mea, deși nu te-am mai văzut ani îndelungați. Neconținut mă gândiam la d-ta, ca la cea mai încântătoare apariție din viața mea.

Într'un târziu te aflai din nou. Se întâmplase o mare schimbare cu d-ta. Ochii îți perduseră luciul lor fermecător și peste fața-ți cea frumoasă un secret își întinsese vëlul, — trecuseși prin viață, prin o viață de lupte și furtuni. Seraful depusese aripele cele albe și devenise sfinx. Mi se păru atunci că norocul te a părăsit, că ai lipsă de un mângăitor, pe care îl cauți. Te iubeam, însă totuși am preferit a mă ține în distanță, căci dacă m'aș fi apropiat, dacă mi-ai fi căzut în brațe, bașal ca toate celelalte, — m'aș fi despoiat eu pe mine de tot ce-am avut mai scump în viață...

Altarul ce l'am clădit în inima mea pe seama d-tale, n'am voit să-l pângăresc.

Nu știu de ce soarte ai avut parte, nu știu dacă ai resistat tuturor curselor, dacă ai rămas cu conștiința curată s'au dacă pe

viitor nu te vor nimici flacărele vieții pe cătoase ca pe celelalte, — nu știu și nu voiu se știu nimic.

Știu însă, că dacă ai fi devenit a mea, idealul mi lai fi sdrobot și prefăcut în cenușe, — pentru aceea team lăsat departe de mine.

Înțelegi acum întreg idealismul dragostei mele?... O, însă nu crede că din cauza d-tale mă sinucid. Am beut de ajuns din păharul vieții, l'am golit cu desăvârșire... Însă într'un colț al inimii mele chipul d-tale stă și acum ascuns, ca încluiat întrun sicriu sfințit. Gândul, s'au mai bine cultul, eu care te-am adorat, a fost cea mai bună parte a ființei mele, a fost adierea curată a aerului ce mi-a recorit adeseori fruntea cea arzândă și păcătoasă.

Nici când n'am dorit să mă iubești și d-ta. O ști pentru ce. Acum însă adio, adio, frumoasă stea a vieții mele...

Tradusă de: Mura.

Învităre la abonament

Deschidem prin aceasta abonament pe al III-lea Quartal resp. al II-lea sem. 1898 la

„TRIBUNA POPORULUI“

Condițiunile de abonament, însemnate și în fruntea foii, sunt cele următoare:

În Monarchie :

Pe un an . . . . . fl. 10.—
Pe 1/2 an . . . . . „ 5.—
Pe 1/4 an . . . . . „ 2.50
Pe o lună . . . . . 1.—

Pentru România și străinătate

Pe un an . . . . . franci 40 —

NUMERII DE DUMINECA

pot fi abonați deosebit, ca foaie pentru popor, cu 2 fl. pe un an, având o întindere de 8 pagine: cele 4 pagine ale foii de zi, plus un adaus poporal de 4 pagine.

Domnii cari se abonează la foaia de zi cu 10 fl. pe an, nu au să mai plătească nimic pentru adausul poporal dela numărul de Duminica.

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI.“

Bibliografie.

„Treizeci de ani demnie ai Regelui Carol I. Cuvântări și acte. Vol. 1. 1866—1880. Volumul I. 1881—1896. Edițiunea academiei Române. București 1897.

„Biblioteca Noastră“ de sub direcțiunea dlui Enea Hodoș profesor în Caransebeș apare în fiecare lună.

Numerale apărute până acum sunt: Nr. 1. S. Secula, „Realități și Visări“, novelete. — Nr. 2 Iosif Bălan, „Iancu de Hunyad“, cerc. istorică. — Nr. 3 și 4. G. Coșbuc, „Versuri și Proză“. — Nr. 5. Gr. Alexandrescu, „Fabule alese“. — Nr. 6. N. Macovișteanu, „Dela Sate“, piesă teatrală. — Nr. 7. Zotti Hodoș, „Intocmai!“ comedie. Nr. 8—9 O. G. Lecca, „Istoria Țiganilor“. Nr. 10 E. Hodoș, „Convorbiri pedagogice“. Nr. 11—12 E. Hodoș, „Cântece Bănățene“, cu un răspuns profesorului Dr. G. Weigand

„Istoria universală“ pentru școalele secundare de Vasile Goldiș, profesor. Volumul III. Evul nou. Editura librăriei Nicolae I. Ciurcu, Brașov. 1897.

„Gramatica Română“ pentru învățământul secundar de Ioan Petran, profesor. Partea I. Sintaxa. Arad. Editura autorului. Se poate căpăta și la administrația „Tribuna Poporului.“

„Abecedar ilustrat“ compus pe baza principiilor pedagogice moderne de învățării: Iosif Moldovan, Nic Stefu, Iuliu Grofșoreun, Nic. Boscaiu și Petru Vancu. Prețul unui exemplar 20 cr. A se cere la administrațiunea „Trib. Pop.“

„Manual de Theologia Morală“ de Dr. Athanasie Mironescu Craioveanu, profesor la universitatea din București. Tipografia „Cărților bisericești“.

„Acte și documente relativ la Istoria Renașterii României, publicate de Dimitrie A. Sturdza. București. 1888—1896. Tipografia Carol Göbl. Cuprinde:

Volumul II) Tractatele dintre Principatele Române și Turcia. 2) Tractatele dintre Principatele Române și Rusia. 3) Tractatele dintre Turcia și Austria. 4) Tractatele dintre Turcia și România. 5) Tractate și acte dintre Puterile Europene relative la Poarta Otomană și Principatele Române.

Volumul II. Acte și documente dela 1844 până la încheierea Tractatului de Paris din 30 Martie 1856.

Volumul III: Broșuri relative la situațiunea Principatelor Române după tractatul de Paris. Prețul 15 lei.

Volumul IV: Acte și documente dela 1 Martie până la 30 Iunie 1857.

Volumul V: Acte și documente dela 1 Iulie până la 31 Decembrie 1857.

Volumul VI: Partea I: Procesele verbale ale Adunării ad-hoc a Moldovei, dela 21 Septembrie, până la 21 Decembrie 1857

Partea II: Procesele verbale ale adunării ad-hoc a Munteniei dela 10 Septembrie până la 10 Decembrie 1857 (Divanul ad-hoc din 1857 și Comisiunea Europeană din 1856—7

Volumul VII: Acte și documente din anul 1858 până la înălțarea lui Alexandru I pe tronul Principatelor-Unite în anul 1859.

„Litrgia Sfintului Ioan Crisostom“ culeasă, aleasă și întocmită pe baza modelilor vechi bisericești, pentru corul cantorilor pe două voci — sopran și alt — de Nicolae Stefu, învățător în Arad. Se poate comanda dela autorul și administrațiunea foii noastre.

A apărut!!

și se află de vânzare la administr. „Tribuna Poporului“.

„JUVENILIA“

prosă și versuri de Sextil Pușcariu (264 pag. 3 ilustr.) cu prețul de 80 cr. plus 3 porto postal.

(186) 3—10

Administrația

„TRIBUNA POPORULUI“

Se primesc comande pentru următoarele lucrări:

Circulare și prețuri-curente
NOTE
Opuri și Broșuri

Strada Aulich Nr. 1.

Tipografia „Tribuna Poporului“ A. P. Barcianu Arad

Strada Aulich Nr. 1.

Diferite tipărituri pentru bănci
P L I C U R I

Invitări, cărți de vizită, anunțuri funebre

Prețuri foarte moderate.

Ori-ce comande se efectuează prompt.